

Sygn. akt V CSK 22/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku W. R. i H. W.

przy uczestnictwie Gminy K. i Z. Ł.

o rozstrzygnięcie co do dokonania czynności dotyczącej rzeczy wspólnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 sierpnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców od postanowienia

Sądu Okręgowego w K.

z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej na s. 2 oraz s. 4-6 skargi kasacyjnej zagadnienia nie odpowiadają wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadzają się one do sformułowania trzech rozbudowanych pytań zmierzających do uzyskania wykładni przepisów, które objęto zarzutami naruszenia w ramach podstaw kasacyjnych. Symptomatyczne jest zresztą, że strona skarżąca przedstawionych zagadnień nie osadza w pogłębionym kontekście analizy prawnej, aczkolwiek ma ono cechować się istotnością z punktu widzenia prawnego, to niezbędne jest umiejscowienie ich w płaszczyźnie rozważań jurydycznych.

Ponieważ skarżący twierdzą, że ich skarga jest oczywiście uzasadniona, powinni przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Fragment skargi

kasacyjnej wnioskodawców zawierający na s. 6 uzasadnienie wniosku nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle uzasadnienia tej przesłanki jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący nie przekonali zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).